
Pablo Urbányi

A TÖRVÉNY, AZ TÖRVÉNY

Ottawa, 198..... november 30.

Kedves Alberto!

Hiába is jelölnek ki az emberek a maguk kénye-kedve szerint holmi dátumokat, példának okáért a december 21-ikét, itt már most is javában dúl a tél. Az őszi levelek már rég lehulltak, s az itteni szorgos lakosok a parkokban szélvihart imitáló óriásgépekkel, a házakban pedig variálható fűnyírógépekkel és speciális gereblyékkal, vagy éppenséggel egyenként, már mind kupacokba gyűjtötték őket.

A hegyeket, amelyekre lakásom ablakából kilátok, hó borítja. Ami hó a városra hullt, már elolvadt. Csak egy pár napot kell még várni, míg a hőmérő higanyszála tartósan zéró alatt marad, meg egy újabb kiadós havazást, hogy Kanada fővárosát a tél végéig, a jövő év áprilisáig, beborítsa a fehér köpönyeg – mely azután a levegőszennyeződéstől, a haladás e sötét leplétől – néhány nap alatt menthetetlenül megfeketedik.

Most veszem észre, hogy alighanem elragadott a költői hév, levélírás közben valósággal költői pózban kezdtem tetszelegni, noha a természet nem áldott meg költői vénával. Istenem, ha eszembe jut, hogy téli magányomban, miközben az üres papírra meredtem, hányszor, de hányszor meglátogattak a múzsák, én pedig ahelyett, hogy lejegyeztem volna az ihlető sugallatot, bűnös és hebehurgya módon fogdosni kezdtem őket, mire elrebbentek.

Akárhogy is, tény és való, hogy amikor közeledik a tél, s tovább szaporítja a már megélt telek számát, egyre melankolikusabb leszek. Minthogy nem követhetem a jegesmedve példáját, aki bebújik a barlangjába aludni, kénytelen vagyok figyelemmel kísérni az élet folyását, a jövő várható eseményeit, a számítógép mete-orákulumi előrejelzéseit, melyekben az megjósolja, hány tonna hó fog lehullni, mely rekordhőmérsékletek fognak megdőlni, s hogy az előző évek statisztikai kalkulációinak megfelelően, hányan számíthatnak fagyhalálra. Az orákulum olykor téved, ám a hiba csakis az emberben keresendő, aki rosszul programozta be a gépet, s különben is, magára vessen a halott, aki nem volt kellőképpen elővigyázatos. A számítógép szent és csalhatatlan.

Ami személy szerint engem illet, a halottak számadatai, akik a közeljövőben fognak megfagyni, vagy akik az elmúlt nyáron fúltak vízbe, hozzávéve a

rákban, AIDS-ben, vagy balesetekben elhúnytakat is, nem érdekelnek túlságosan. Mindez alighanem az örökösöket érdekli igazán, azokat, akik felveszik a biztosítási összegeket, azokat, akik az eltávozottak helyére ülnek, vagy mondjuk a temetkezési vállalkozókat és a koporsókészítőket; egy koporsó, amelybe már jócskán beleinvestáltak, és amely túl hosszú ideig ásít üresen kliensre várva, tisztára holt pénz...

Előállhat azonban olyan – a statisztikák által ritkán előrelátott – helyzet is, miszerint nem minden halott kellőképpen halott, s egyik-másik kifejezetten jó egészségnek örvend. Egy csoda, némely ember páratlan talpraesettsége, a CIA vagy a cserkészek „Túlélési kézikönyve” olykor visszahozhat egy-egy embert az élők sorába.

Az ilyen ember azután, főleg, ha „érdekfeszítő” viszontagságokon ment keresztül, hírnevet szerezhethet magának, s onnan már csak egy lépés, hogy nemzedékek hőségévé és példaképévé váljék. S ha nem volt is tökéletes, mindig lehet valamit tanulni tőle, ha mást nem, azt, hogy hogyan cselekedjük az ellenkezőjét annak, amit tett.

Talán, mert újabb havazás közeledik, s én előre az orromban érzem a szagát, mint sokan az esőét, vagy mert a medvéket említettem, vagy azért, mert az emberben örökké tovább él az a kusza gyerekkori álmom, hogy szeretne a tömegek által csodált hősök egyikévé válni, eszembe jutott egy drámai és megindító történet, amely az elmúlt tél elején kezdődött, s a már ugyancsak elmúlt tavasz kezdetén véget is ért, ám időközben visszahozott közénk egy híres túlélőt.

A földrajzi helyek nevére nem emlékszem; a televízióban hallottak nem maradtak meg a fejemben, az újságcikkek pedig, amelyeket olvastam, leginkább jogi aspektusából taglalták „az ügyet”. Annyit tudok, hogy Kanada északi részén történt, a Sziklás Hegységtől keletre – a Fort Nelson név rémlik fel emlékezetemben; ha jól tudom egykor a lovasrendőrség egyik előretolt állása volt az időközben múzeummá vált erődben –, szóval a helyszín afféle mesés és varázslatos vidék, hegyekkel, erdőkkel, medvékkel, tavakkal, vadkacsákkal, folyókkal, pisztrángokkal: veszélyes terep annak, aki nem ismeri, s igen ritkán lakott. Meglehet, elbeszélésem nem minden részlete egészen pontos, mindenesetre igyekszem, hogy megközelítse a valóságot.

A 38 éves Amy Henderson átlagember volt mindaddig, míg a történetek híres embert nem csináltak belőle. Boldogan élt feleségével Jane-nel, és három gyermekével, Pete-tel, John-nal és Alice-szel, egy sajátmaga építette házikóban, egy kis tisztáson, mintegy ötven mérföldnyire a településtől, ahol is a község házában töltött be hivatalt.

Joviális ember volt, s igen nagy tiszteletben állt a szomszédai előtt, akik közül a legközelebbi is három mérföldnyire lakott, s akit munkába menet, s

onnan jövet, mindenkor dudaszóval üdvözölt. Hívó protestáns lévén, minden vasárnap ott volt az istentiszteleten, nem ivott, nem is dohányzott, s mindig kora reggel kelt föl. Anélkül, hogy sokat akadékoskodott, vagy neadj'isten kapálódzott volna, minden negyedik vagy ötödik évben leadta a szavazatát, ami ha megváltoztatta is esetleg az uralkodó politikai pártot, az ország sorsán szerencsére és hálistennek, mit sem változtatott. E gondos apának, hűséges férjnek, e rendkívüli tekintélyű, úgyszólván makulátlan embernek (mint szomszédai és munkatársai egyöntetűen leszögezték eltűnése után), a vadkacsa-vadászat volt a hobbyja, ami bizvást nevezhető egészséges mulatságnak, úgyszólván egy újabb erénynek.

Egy december eleji napon, egy péntek estén, miután megvacsorázott és megdicsérte Jane fölséges, egész vidék szerte híres almatortáját, ami Jane büszkesége volt, így szólt a feleségéhez: – Kedves Jane-em, idén késlekedik a tél; ha holnap jó idő lesz, idén még utószor elmegyek vadászni. Akarsz velem jönni, Pete? – Tizenkét éves, nagyobbik fia lelkesen kiáltott fel: – Hurrááá!

S megígérvén, hogy délután négy és öt között, amikor a Sziklás Hegység árnyéka lágyan a házikóra hull, hazatérnek, kora reggel nekiindultak, mivelhogy jó darab utat kellett megtenniük a vadkacsák taváig, ami még Amy pompás, két kerék meghajtású dzsipjével is beletelt két vagy három órába, pedig az csak úgy repült a méteres hóban is.

Délután hatkor még nem jöttek vissza. A legkézenfekvőbb, leglogikusabb és találóbbr magyarázat a délután három órakor kitört, őrjöngő szélrohammal párosult hóvihár volt. Egyetlen környékbeli sem emlékezett ehhez foghatóra, főleg ebben az évszakban; mint az utólagos felmérések megállapították: rekord volt.

Jane, nyugtalanságtól és aggodalomtól gyötörve, telefonált a lovasrendőrségnek; a tiszt, akivel beszélt, s aki hozzá volt szokva az efféle esetekhez, kötelességéhez híven megnyugtatta: nincs értelme elkapkodni a dolgot, hányzor felbukkantak már mindenféle eltűnt egyének, ajkukon a csínytevők huncut mosolyával, meg aztán pillanatnyilag úgy sem lehet tenni semmit, tekintettel a hetven mérföldes erősségű szellőkésekkel tomboló viharra.

Egész éjjel havazott, és süvített a szél. Jane le sem tudta húnyni a szemét, és a két gyerek is csak hanykolódott álmában. Derűs, tiszta reggel virradt rájuk, gyönyörű nap, s a ragyogó napsütésben szinte hihetetlennek tűnt a mínusz húsz fok. Jane nem akarván hisztérikának látszani, délig nem is telefonált újra.

A hegyi utak járhatatlanok voltak. A lovasrendőrség helikopterekkel és „szkidúk”-kal, a lovakat helyettesítő motoros szánokkal lépett akcióba. Semmit, abszolúte semmit nem találtak, semmilyen nyomot, még a dzsipet sem. Ezen nem is volt mit csodálkozni, lévén, hogy bizonyos zónákban két-három méter magasra is felhordta a havat a szél.

Mindennek a tetejébe, aznap éjszaka ismét havazott. Másnap folytatódott a keresés, és eltartott további két hétig, aminek végeztével Amy Hendersont és fiát, ha nem is holttá, de hivatalosan eltűntté nyilvánították. Abban azonban senki nem hitt, hogy talán még életben volnának.

Az országos hírközlésben egy igen rövid kis tudósítás: néhány snitt a tévében a Sziklás Hegységről, egy snitt Pete üresen maradt iskolapadjáról, egy fölöttébb gyászos megjegyzés Jane részéről, aki „úgy érzi, hogy az almatortája soha többé nem lesz már a régi”, valamint a helyi rendőrfőnök kommentárja: „mindent megtettünk, ami csak lehetséges”.

Szomorú karácsony köszönt Jane-re és gyermekeire, Johnra és Alice-re. A szomszédok, nagyokú részvétüket bizonyítandó, minden nap felhívják őket telefonon. Az egyházközség lelkipásztora meglátogatja Janet, és rábeszéli, készítse el ebben az évben is az almatortáját, hiszen az ő tortája nélkül az ünnepség nem lenne ugyanolyan, mint az előző években.

Újév. Január, február, március, immár eljött az ideje, hogy a gyakorlati dolgokra is gondoljanak, meg az életre, ami nem áll meg. Hendersonné asszony megteszi az első lépéseket a biztosítási összeg felvételére. Problémák merülnek fel: vajon Amy Henderson úr tényleg halott? Kellőképpen halott? Jane ügyvédje sziklaszilárdnak mutatkozik, a Biztosítási Társaság pedig megértőnek és fogékonynak, csak időt kér, hogy kiszámítsa az összeget. Az ötszázezer dollár birtokában, sem Hendersonné asszonynak, sem gyermekeinek nem lesz többé semmi gondja. A Temetkezési Vállalat cégvezetőjének személyes látogatása. Amy Henderson nagyszerű ember volt. Nemcsak a feleségének kifizetendő biztosításról gondoskodott jóelőre, de még a túlvilágon való elszállásolásáról is. Minden ki volt fizetve. Lehetséges megoldások: a pénz visszafizetése, szimbólikus temetés, esetleg óvatos várakozás, hátha a hóolvadás után előkerülnek a tetemek. Nem hozta volna szóba, de talán Jane-nek már megfordult a fejében: a farkasok és a szétszórt csontok. Ez szörnyű, iszonyú, asszonyom, kérem, ne sírjon.

Április, az olvadás. Április telik-múlik. A vége felé, amikor már csak foltokban marad valamicske hó az árnyékos helyeken, s feltűnedeznek az első virágok, az erdőkerülő kis furgonjából lesoványodva, sápadtan, kissé rongyosan, kiszáll Amy – szakállasan – Pete pedig kezében a puskával; a fiú időközben megemberesedett.

Jane nem akar hinni a szemének, átöleli Amy-t, s mindketten elájulnak, Jane az örömtől, Amy pedig a gyöngeségtől. Felrakják a furgonra, és az erdőkerülő beviszi őket a kórházba. Az ambulanciára kerülnek, és megkezdődik az általános kivizsgálás.

A hír ezútal örömeire szolgál a lakosságnak; valaki visszatért onnan, ahonnan nincs visszatérés; a holtnak hitt élők, íme elevenek, van mit orruk

alá dörgölni a pesszimizistáknak, az Optimisták Klubja táviratot küld: „Mi tudtuk”. Az újságírók előzönlük a kórházat; útban a kórterem felé, ahol a hős és a hős gyermek lábadozik, összefutnak az osztályos orvossal; a doktor úgy mosolyog bele a kamerákba, mintha ő volna a Feltámadás demiurgosza.

– Igen, nagyon legyengültek, de tökéletes egészségnek örvendenek. Bizonyos vagyok benne, hogy néhány hamburger meg a híres torta segítségével, egy héten belül teljesen rendbe jönnek. Igen, meglátogathathák őket, csak legyenek, kérem, kíméletesek.

– És a kamerák, valamint egy fülhallgató riporter nő magnetofonja előtt, Amy felfedi a csodás megmenekülés titkát:

– Befejeztük a vadászatot, és a drótra fűzött vadkacsákkal a dzsiphez indultunk. – Mennyi volt? – Mi volt mennyi? – Kacsa. – Á, hat. – Gratulálok, folytassa! – Úgy délután három óra felé lehetett, amikor lehulltak az első hópelyhek. A magam részéről nyugodt voltam, mert tudtam, hogy nagy teljesítményű dzsipemmel még hóesésben is könnyedén megteszem a 100 mérföldnyi utat, ami hazáig hátra van, de azért rászóltam a fiamra: – Siess, Pete! – Odaértünk a dzsiphez, és akkor az történt, ami még sohasem fordult vele elő: nem indult be. Igyekeztem nem elveszíteni a fejemet – Ne idegeskedj, Pete! – Ideges voltál, Pete? – (a kamera Pete-re közelít) – Nem. – (A kamera Amy-re közelít). – Megpróbáltam megjavítani a dzsipet, de hiába. Mit tegyek? A hó egyre sűrűbben esett, és fújt a szél. Maradjunk ott, és várjuk a hegyi mentőket? A fagyhaláltól tartván, úgy döntöttem, jobb lesz, ha elindulunk és megpróbálunk kijutni az útra, vagy valahogyan közelebb kerülni a célunkhoz. Ha mozgunk, legalább nem fagyunk meg. – Helyes döntés volt. – Nekiindultunk, de a havazás és a vihar közben egyre erősödött, és a csizmánk mélyen belesüppedt a hóba. Úgy egy, másfél óra múlva ráébredtem, hogy teljesen eltévedtünk, s igen valószínű, hogy dél helyett az Északi Sark felé gyalogolunk. – Micsoda helyzet! Nem halt bele a rémületbe? – Amint látja, nem. Éppenséggel másféle halálnemtől tartottam. (Itt Amy – mintegy töprengve – elhallgatott). – Képzelem, képzelem, de folytassa, a tévénezők már tükön ülnek! – Nos, az volt a fontos, hogy meg ne álljunk, míg nem találkozunk valakivel – ami úgyszólván kizárt volt –, vagy nem találunk valamit, valamiféle rejtekhelyet. Be kell vallanom, hogy imádkoztam. Nem magamért, én nem félek a haláltól, meg aztán biztosításom is volt, hanem a fiamért. És az Úr meghallgatta imádságaimat. Időközben már teljesen besötétedett, mi pedig teljesen átfagyunk, s ekkor, mintha csak oda helyezte volna elibénk az Úr, egy kunyhóba botlottunk. Ámbár meglehet, hogy éppenséggel oda vezetett bennünket; elég az hozzá, hogy Pete felkiáltott: – Hurrááá! –, azzal botladozva kitapintotta az ajtót, ami nyitva volt, és beléptünk. (Amy felsóhajt). – Hihetetlen, fantasztikus,

valóságos csoda. És milyen volt a konyha? – Hát... egyetlen szobából állt, volt benne egy emeletes ágy, pokrócok, egy kályha, egy kis asztal, két vagy három szék, gyertyák, gyufák, meg egy kis éléskamra, néhány konzervvel. De mindezt csak másnap tudtuk meg, mert vaksötét volt, s mivelhogy én nem dohányzom, s nem is iszom, nem volt nálam gyufa. Aznap éjjel beértük anyival, hogy beburkolóztunk a pokrócokba, és már aludtunk is. Másnap reggel aztán... – Amy, a stúdióból azt kérdezik, mi lett a kacsákkal? – Á, út közben el kellett dobnunk őket, és nem maradt nálunk más, csak a puska, a tölténycsákó, meg egy kés. És a puska jóvoltából maradtunk életben. A konzervek egy hét alatt elfogytak, s ezúton kérem a konyha tulajdonosát, jelentkezék, hogy fedezhessem a költségeket, amelyeket okoztunk neki. Igen, elfogyott az élelmünk, mialatt várakoztunk, és lestük valamiféle hegyi mentőosztag felbukkanását. – Azok pedig nem jöttek, milyen szörnyű! – Nem, csak helikoptereket láttunk a távolban, de nem vettek észre, és nem is hallottak meg minket. Megint az volt a kérdés, mit tegyünk? Egyre hidegebb lett, az élelmünk pedig elfogyott. Ha vizet akarunk inni, megolvasztottuk a havat; a szomjanhalás nem fenyegetett, annál inkább az éhhalál. Ezerszer is elfogott a kísértés, hogy kimenjünk onnan, s életünket a sors meg az Úr kezébe adjuk. Majd szétvetett a düh, ha arra gondoltam, hogy a műholdas távközlés és a bolygóközi utazások korában nyomorult száz mérföld ilyen áthághatatlan akadály lehet. Minha fenekestől felfordult és módosult volna valami alapvető értékrend, és a száz mérföld egyszeriben ezer és ezer mérfölddé változott volna. – Amy, most szóltak ide a stúdióból, hogy fogytán az időnk. Hagyjuk máskorra a filozófiai elmélkedéseket. Konkrétan, hogyan élték túl? – Isten segedelmével, aki képes mannat hullatni a sivatagba. Nem éppen mannat küldött nekünk, de igenis élelmet, egy medve képében. Egy fekete nősténymedve képében: a legnagyobb medve volt, amelyet életemben láttam. Felváltva örködtünk a konyha ablakánál, és Pete fedezte fel. Szólt nekem. Megnéztem: óriási volt. A konyha felé közeledett. Megtöltöttem a puskát. Mind közelebb és közelebb jött (a riporter-nő görcsös vonaglásokkal közvetíti és illusztrálja a fokozódó izgalmat), odaért, az ajtó körül szimatolt, én imádkoztam az Úrhoz, hogy meg ne érezze a szagunkat; betaszította az ajtót, s ekkor két lövést kapott a fejébe, kettőt pedig a gyomrába: automata puskám van. Dögnehéz volt, holtan. Lehetetlen volt... – Hány fontot nyomott? – Hát, pontosan nem tudom, de lehetett vagy négyszáz. Mondom, lehetetlen volt bevinni a konyhába, így hát nekiálltunk feldarabolni, mielőtt még megfagyott volna. – Ne is mondja tovább, Amy, tehát a fagyasztott hús segítségével sikerült életben maradniuk. – Igen. Odakint hagytuk, és fatönkökkel fedtük be, hogy a farkasok... – Jaj, farkasok is voltak! De izgalmas! Amy, már csak fél percünk van. Milyen íze

van a medvehúsnak? – Nagyon kemény és... – köszönöm, Amy. (A kamera a riporter nőre közelít). – Hölgyeim és uraim, egy csodás túlélés történetének voltak fültanúi, amely más, hasonló történeteket juttat eszünkbe. Épp nemrégiben is egy dél-amerikai csoport tagjai az Andokban ugyancsak fagyasztott hús segítségével maradtak életben, s ez az egybeesés azt bizonyítja, hogy...

Természetesen volt még jópár interjú, újságcikk és fotó: Amy fotói családi körben, meg az első vacsora – az asztal közepén egy almatorta –; fotók a medvebőrrel és Amy-vel, és/vagy Pete-tel, amint rászzegezi a puskát; fotók a kunyhó tulajdonosával, melyeken az átad Amy-nek egy írást, miszerint Amy semmivel sem tartozik neki.

Már-már a végső dicsőség csúcsán, mikor éppen szerződést készült aláírni egy filmre, valamint egy könyvre, melyben lejegyezhetné „száműzetése” öt hónapja alatt született nem kevés filozófiai elmélkedését, híre, neve és szavának hitele egyszeriben megrendült, s ő csúszni kezdett lefelé a lejtőn.

Diadalmámorában, a siker bódulatában, nyilatkozataival nem egyszer bakot lőtt. Nem elég, hogy megint előhozakodott a műholdas távközlés és a bolygóközi utazások korával, de vallásos elragadtatásában azzal vádolta az emberiséget (a lerobbant dzsip ürügyén), hogy az jobban bízik a technikában, mint Istenben, s lerántotta a leplet a modern kor lappangó és fenekedő ateizmusáról.

Meglehet, hogy mi sem történt volna, s ha tovább halad ezen az úton, a film és a könyv segítségével talán alapíthatott volna egy új szektát, s megtalálta volna léte teljes értelmét, az emberiség üdvére. Nem tudom. Tény és való azonban, hogy a „Túlélési” kézikönyvek tárgyában elhangzott bizonyos kommentárok, például az effélék, hogy „Igen, megöltem a nőténymedvét a 23.-ik oldallal”, nem kevés klubtag érzékenységét sebeztek meg, akik kétségbe vonták, vajon valóban használta-e a fent említett szakirodalmat.

Senki sem fogta fel, hogy Amy Henderson nem mindennapi próbált állt ki. S ez az értetlenség csakhamar kikezdte népszerűségét. Az igazi bomba azonban akkor robbant, amikor megszólalt a „Vadak Érdekvédelmi Egyesülete” meg az „Utolsó Fekete Medvék Életvédelmi Egyesülete”, amelynek e pillanatig a létezéséről sem tudott senki, kivéve a tagjait, és amely Amy rovására, nem csekély hírnévre tett szert. E két egyesület közös erővel pert indított Henderson ellen, s nyilvánosan megvádolta. A vád: egy fekete nőténymedve meggyilkolása, ami sokkalta súlyosabb cselekedet, mintha az illető medve hím lett volna, legalább is ezt állították távirataikban bizonyos, a vádindítvánnyal szolidaritást vállaló feminista csoportok.

Megölni egy fekete medvét, egy kihalófélben lévő, tudományos tanulmányozás tárgyát képező és számszerűen nyilvántartott állatot, igen súlyos vétek. Amyt – tulajdon, első nyilatkozatainak alapján, miszerint megvárta, míg a nőténymedve kinyitja az ajtót, s közvetlen közélről négy lövést adott

le rá –, előre megfontolt szándékkal, szadista és álnok módon elkövetett bűntettel vádolták.

A per során, Amy drámai hangon védekezett: – Mit akarnak? Uramisten! Jobb lett volna, ha a fiamat eszem meg, vagy ő engem? – Ám ez nem találatot elég meggyőzőnek. Túl sok körülmény szólt ellene. Nem készült fel kellőképpen, és felelőtlen módon kockáztatta a fia életét. Hogy a dzsip tönkre ment, abban nincs semmi különös, előfordul az ilyesmi, hanem talán bizony vitt magával pokrócokat, gyertyákat, csokoládét, bengáli fényt, walkie-talkie-t? Nem. Meghallgatta a meteorológiai előrejelzést, vagy megbízott a bütykeiben? Csepülni bezzeg tudta a technikát, de még egy nyomorult iránytűt sem vitt magával! Aztán újabb szégyenfoltok kerültek napvilágra: a vadkacsavadászat az adott időszakban ugyancsak tilos volt! Mennyit hangoztatta, hogy nem iszik! Na és az üveg brandy, amit a kunyhóban talált? Végül pedig a legsúlyosabb vád, és ezt Amy is kénytelen volt elismerni: az ártatlan nősténymedve terhes volt, és semmi kétség (nem hiába tanulmányozzák őket tudományosan), azért ment a kunyhóba, hogy megszüljön és szaporítsa fajtáját.

Amy Henderson elvesztette a pert, és arra ítéltetett, hogy aranyban fizesse meg a nősténymedve súlyát. A film és a könyv szerzői jogdíjából éppenséggel könnyedén kifizethette volna, ám időközben „politikailag” minden népszerűsége népszerűtlenséggé vált, valóságos politikai hullá lett, pocsék befektetés, és soha nem írhatta alá a szerződéseket.

Szegény Amy, jobban járt volna, ha a fiát falja fel; az emberiség már felnőtt az efféle nagy fájdalmakhoz és tragédiákhoz; bővelkedünk előzményekben, s az Andok-beli epizód, amit a jó emlékezőtehetséggel megáldott riporternő fölemlített, valamint több más eset, megértést váltott volna ki az emberekből. Nem is tudom, alighanem a kereslet és kínálat problémájával állunk szemben; emberi lényekkel bőven el vagyunk látva, fekedve medvékkel viszont szűkösén. Igen, Amy valósággal lubickolhatott volna a megértésben, az irgalomban, az együttérzésben, a szeretetben; az emberek részvétellel (könnyekben úszva) hallgatták volna végig szenvedésének történetét, mint fogyasztotta nap mint nap a tulajdon fiát. Alkalmasint lelkész is került volna, aki feloldozza.

Meglehet, hogy a te szemedben Alberto, érthetetlennek tűnik ez a história. Az én szememben természetes. Na persze, ez itt nem Latin-Amerika, itt az emberek komolyak és következetesek, a politikai hullák pedig annak rendje és módja szerint meg vannak halva, nem úgy, mint ott, ahol időről időre egyszer csak fölélednek, és megint nekiindulnak a régi csapáson. Errefelé, sem az Egyesült Államok elnöke, sem Kanada miniszterelnöke nem öl medvét.

Üdvözöl és ölel,
Pablo.

(Fordította: Dobos Éva)